

כיצד מלבישן לעתיד לבוא

– הרי, גם כאשר משיח צדקנו יבוא תיכף ומיד לאחר חג השבועות, יצטרכו להמתין שבעה ימים עד שיהיו טהורים? ♦

היתכן להקריב קרבנות בימי התשלומין כאשר בחג השבועות עצמו לא הי' חיוב ואפשרות להקריב קרבנות? ♦ אם יבנה בית המקדש בימי התשלומין, יוכלו (ואדרבה – יהיו חייבים) להקריב את הקרבנות דחג השבועות? ♦

משיחת ליל י"ב סיון תשמ"ז – בלתי מוגה

שהעצרת יש לה תשלומין כל שבעה, ואע"פ שזה לדברי ב"ש, אבל לדברי ב"ה מותר להקריבן אף ביו"ט עצמו, מ"מ, כיון שבדבר זה עשו ב"ה כדבריהם, והרבה מישראל נהגו כמותם להקריבן אחר יו"ט, ונעשה להם יום זה שהוא מוצאי יו"ט כמו יו"ט עצמו להאסר בהספד ותענית, א"כ אף עתה משחרב בהמ"ק לא הותרה ההספד והתענית בו ביום".

ומצינו למדים שגם כאשר לא היתה אפשרות להקריב ביום ראשון מפני סיבות שאינן תלויות בו – מכיון שרוב ישראל נהגו כב"ש שלא להקריב עולות ראוי ביו"ט – מ"מ, ישנם ששה ימים שבהם יכולים (ואדרבה – חייבים) להקריב את הקרבנות דחג השבועות.

ומזה מובן גם בנדו"ד, שאף שלא היתה אפשרות להקריב בחג השבועות מפני סיבה שאינה תלויה בנו, שהרי עדיין לא נבנה ביהמ"ק, ואין לך אונס גדול מזה (כפתגם הידוע לא מרצוננו גלינו כו' ולא בכחותינו אנו נשוב כו'), מ"מ, אם יבנה ביהמ"ק בימי התשלומין, יוכלו (ואדרבה – יהיו חייבים) להקריב את הקרבנות דחג השבועות.

ג. אמנם עדיין צריך להבין את גדר הדברים – שהרי גם דברי הגמרא שימי התשלומין הם "תשלומין לראשון", ובמילא, "כיון דלא חזי בראשון לא חזי בשני", קאי במקרה שלא הקריב בראשון מפני האונס, וא"כ, מדוע לפעמים אמרין שבגלל אי-ההקרבה בראשון אינו יכול

א. כאן המקום לתרץ מה ששאלו על המדובר בהתועדות שלפנינו בנוגע לימי התשלומין:

בהתועדות הנ"ל נאמרה ברכה לכאור"א מישראל, בתוך כלל ישראל, שבימי התשלומין דחג השבועות השתא נזכה להקריב את הקרבנות דחג השבועות בביהמ"ק השלישי.

ועל זה נתעוררה שאלה – בכל ה"שטורעם": מכיון שימי התשלומין הם "תשלומין לראשון", ו"כיון דלא חזי בראשון לא חזי בשני" – היתכן להקריב קרבנות בימי התשלומין כאשר בחג השבועות עצמו לא הי' חיוב ואפשרות להקריב קרבנות, מכיון שעדיין לא נבנה ביהמ"ק, ובפרט כשנמצאים בחוץ לארץ?!

ובכן, דובר כמ"פ שכל ענין יש לו רמז בנגלה דתורה, ולא עוד, אלא, שענין הנ"ל מתאים ומכוון גם ע"פ נגלה דתורה, כדלקמן.

ב. ובהקדמה:

בנוגע לחג השבועות – מצינו במשנה שבמוצאי יו"ט הי' "יום טבוח".

ונתבאר בארוכה בשו"ע של רבינו הזקן – "במוצאי חג השבועות אסור להתענות מעיקר הדין, לפי שהי' יום טבוח בזמן שבהמ"ק קיים, דהיינו שבו ביום מקריבין עולות ראוי שלא היו יכולין להקריב ביו"ט עצמו, לפי שאין בהם שום צורך אוכל נפש, ואין מחללין יו"ט שבשילם כיום שאפשר להקריבן אחר יו"ט,

להקריב בשני, ולפעמים אמרין שאף שלא הקריב בראשון, חייב להקריב בשני!

ובכן, ענין זה נתבאר בתוס' בסוגיא ד"יום טובוח", וז"ל: "יום טובוח שלו אחר השבת, ואע"ג דלא חזי בראשון מיייתי לה בשני, אפילו למ"ד תשלומין דראשון, כיון שאין העכבה רק בשביל היום... חזיא מיהא קרינן ביי".

ועדיין צריך ביאור – (א) מהו המקור בגמרא לחילוק זה – אם סיבת העכבה היא "בשביל היום", או בשביל סיבה אחרת, (ב) ומהי הסברא שבדבר, דלכאורה, למאי נפק"מ מהי הסיבה שבגללה ראוי להקריב? ויש לומר הביאור בזה:

בביאור הפלוגתא ד"תשלומין לראשון" או "תשלומין זה לזה" – מבארת הגמרא: "מאי בנייהו... חיגר ביום ראשון ונתפשט ביום שני", למ"ד "תשלומין לראשון", "כיון דלא חזי בראשון לא חזי בשני", ולמ"ד "תשלומין זה לזה", "אע"ג דלא חזי בראשון חזי בשני".

ולכאורה אינו מובן: הדוגמא "דחיגר ביום ראשון ונתפשט ביום שני" – אינה מעשים שבכל יום, ואדרבה, דבר בלתי רגיל לגמרי, כפי שרואים בפועל (ואין צריך להביא ראיות משי"ס כו') שמי שהי' חיגר ביום ראשון דיו"ט, אין זה רגיל כלל וכלל שיתרפא ביום שני, וא"כ, מדוע נקט בגמרא דוגמא זו דוקא?!

ועכצ"ל שכוונת הגמרא להדגיש שכל הפלוגתא בלא חזי בראשון אם חזי בשני אם לא, אינה אלא כאשר סיבת העכבה תלויה **בהגברא**, דוגמת "**חיגר**", שפטור מן הראי', כפי שלמדים ממש"נ "רגלים", "פרט לחיגר כו", שאינו יכול להלך ולעלות ברגליו, שאז, **הגברא** "לא חזי בראשון", ובמילא, למ"ד "תשלומין לראשון", "לא חזי בשני"; משא"כ כאשר סיבת העכבה אינה תלויה בהגברא, אלא, שיש מניעה **בעולם**, כמו, "בשביל היום" (כדברי התוס'!), או כאשר המניעה היא מפני שעדיין לא נבנה ביהמ"ק וכיו"ב, הרי, הגברא מצ"ע "**חזי**", ולכן, גם למ"ד "תשלומין דראשון", מקריב בשני.

ד. אמנם, עדיין נשאלת שאלה נוספת בנוגע לאפשרות ההקרבה בימי התשלומין:

כדי להקריב קרבן – צריכים להניח ולוים כו' **טהורים**. ומכיון שבזמן הזה כולם טמאים טומאת מת, וזקוקים לטהרה דפרי אדומה, הזאה בשלישי ובשביעי כו' – הרי, גם כאשר משיח צדקנו יבוא תיכף ומיד

המדובר אודות הקרבת

הקרבות דחג

השבועות בימי

התשלומין – אינו על-

דרך הצחות בעלמא,

אלא גם בפשטות על-

פי נגלה – שהרי

המדובר בנוגע לגאולה

האמיתית והשלימה

על-ידי משיח צדקנו,

באופן ד"אחישנה"

לאחרי חג השבועות, יצטרכו להמתין **שבעה ימים** עד שיהיו טהורים, ובינתיים יעברו כבר ימי התשלומין?!

ויש לומר הביאור בזה – בהקדים:

מצינו בגמרא בגמרא בנוגע להלבשת בגדי כהונה, "כיצד הלבישן (סדר בגדים לאב ולבנים זה אחר זה), כיצד הלבישן מאי דהוה הוה, אלא כיצד מלבישן לעתיד לבוא, לעתיד לבוא נמי, לכשיבואו אהרן ובניו ומשה עמהם".

כלומר, אין כל צורך בשקו"ט "כיצד מלבישן לעתיד לבוא" – שכן, תיכף ומיד כשירד ויתגלה ביהמ"ק, שבו ביום יחול החיוב דהקרבת הקרבנות, הדלקת המנורה וכיו"ב, יהיו משה ואהרן עמהם, והם יורו כיצד צריכים לעשות את כל פרטי הדברים.

ועפ"ז מתורצת גם השאלה מניין יהי להם בגדי כהונה [שהרי העבודה בביהמ"ק צריכה להיות בבגדי כהונה דוקא, ומכיון שהעבודה אינה יכולה להעשות בכהן אחד (כמבואר במשנה בנוגע לסדר ואופן הקרבת התמיד), יש צורך בבגדי כהונה **לכל** הכהנים שיעסקו בעבודה] – דמכיון שתחיית המתים היא באופן שעומדים בלבושיהם, יקומו אהרן ובניו עם בגדי הכהונה שלהם.

[וגם בנוגע לאהרן, שאף שנאמר "ויפשט משה את אהרן את בגדיו (בגדי כהונה גדולה) וילבש אותם את אלעזר בנו", הרי, מובן וגם

פשוט שלא יתכן שאהרן יקום ללא לבושים חיו, אלא ודאי יהיו לו לבושים, ולא סתם לבושים, כי אם, לבושים הראויים לו – בגדי כהונה, "לכבוד ולתפארת"].

ידועה השקו"ט שהיתה בזמנו של ר' יחיאל מפריז – כשרצה לעלות לארץ ישראל ביחד עם קבוצה מגדולי ישראל – אם יכולים וצריכים להקריב קרבן פסח, שהרי קרבן פסח מקריבים אע"פ שאין בית, וגם בטומאה, ולאידך, הרי צריכים בגדי כהונה, כולל גם התכלת, שנעשית מדם החלזון כו', וא"כ, איך יוכלו להקריב קרבן פסח, ובכן, במה דברים אמורים – בנוגע לעלי של ר' יחיאל מפריז, בזמן הגלות וכו', משא"כ כשמדובר אודות הגאולה העתידה, כשיבנה ביהמ"ק במהרה בימינו, אפילו בשבת ואפילו בלילה כו' – הרי מכיון שמשה ואהרן ובניו עמהם, יקומו הם, אהרן ובניו, עם בגדי כהונה שלהם, שישנם כבר מן המוכן, כשם שביהמ"ק עומד מוכן כו'.

ועפ"ז יש לתרץ גם השאלה מהענין דטהרת פרה אדומה – מכיון שמשה ואהרן ובניו לא יצטרכו להטהר, שכן, אף שבנבואת הגאולה נאמר "וזרקתי עליכם מים טהורים גו", הרי, לא מצינו בשום מקום שכאשר יקומו משה ואהרן (ועד"ז אברהם אבינו, ושאר הצדיקים) יצטרכו להטהר באפר הפרה, ואדרבה, מפשטות הסוגיא בנוגע ללבישת בגדי כהונה לעתיד לבוא, משמע, שכל הענינים, בנין ביהמ"ק ולבישת בגדי כהונה כו', ותחיית המתים, יהיו בבת אחת (ולא באופן שיצטרכו להמתין להזאה בשלישי ובשביעי).

ה. עפ"ז מובן שהמדובר אודות הקרבת הקרבנות דחג השבועות בימי התשלומין – אינו ע"ד הצחות בעלמא, או עכ"פ באופן ד"אלו ואלו דברי אלקים חיים" בנוגע לרוחניות הענינים בלבד, אלא גם **בפשטות** ע"פ נגלה – שהרי המדובר (לא בנוגע לעלי של ר' יחיאל מפריז, כי אם) בנוגע לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, באופן ד"אחישנה", ביחד עם ביהמ"ק השלישי שירד ויתגלה מן השמים, ומשה ואהרן עמהם, כנ"ל בארוכה.

ולא עוד, אלא, שענין התשלומין יהי אז בתכלית השלימות – מכיון שההקרבה תהי' בביהמ"ק השלישי, "מקדש אדני כוננו ידך", **שלימות דביהמ"ק**, וע"י **אהרן כהן-גדול**, והלוי (לויים בדוכנס) יהי' **משה רבינו**.

וע"ד שמבאר אדמו"ר האמצעי בנוגע לכללות הענין דעבודת הקרבנות לעתיד לבוא

הקרבנות בביהמ"ק השלישי, "מקדש אדני כוננו ידיך" במעמד כל בניי, "בנערינו ובזקנינו גוי בבנינו ובבנותינו", "כאיש אחד בלב אחד" – "ישראל במעמדם", אנשי מעמד שהם שולחים דכל ישראל, ועדין "כהנים בעבודתם", שהכהנים דמשמר זה (שנחלק אף הוא לשבעה חלקים כנגד שבעת ימי השבוע) עובדים בשליחותם של כל הכהנים, ועדין בנוגע ל"לויים בדוכנם".

ויהי רצון, אשר, מהדיבור בכל זה יומשך במעשה בפועל ממש, וכסיום ברכת העבודה בכל יום ויום [הן בשבתות וימים טובים, והן בימי החול, ועאכו"כ בימי התשלומין, כאמור, מלשון שלימות, עד לתכלית השלימות, "יום אחד", "שהוא בחי יחידה שלמעלה מהתחלקות ז' מדות שנק' ז' ימים למעלה"] – "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", במהרה בימינו ממש, "לא עיכבן המקום כהרף עין", בפשטות, למטה מעשרה טפחים.

אין כל צורך

בשקלא-וטריא "כיצד

מלבישן לעתיד לבוא"

– שכן, תיכף ומיד

כשירד ויתגלה בית

המקדש, יהיו משה

ואהרן עמהם, והם יורו

כיצד צריכים לעשות

את כל פרטי הדברים

– "ושם נעשה לפניך . . . כמצות רצונך" – מפני שהעולם כולו יהי בתכלית השלימות (ולא רק תמימות ושלמות ביחס למצב העולם בזמן הזה, כי אם, לפי-ערך השלימות דלעתיד לבוא, כאשר יקויים היעוד "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר"), ובמילא, יהיו גם כל פרטי הקרבן בתכלית השלימות, כל גי' הסוגים דחי צומח ודומם, הבהמה עצמה (חי), סולת שמן ויין דנסכים (צומח), והמלח, "על כל קרבנך תקריב מלח" (דומם), ועאכו"כ השלימות דהאדם (מדבר), "אתם קרויין אדם" ע"ש אדמה לעליון, כהנים בעבודתם ולויים בדוכנם וישראל במעמדם (כדאיתא בספרים שבכל קרבן הי צ"ל מכל הסוגים דדומם, צומח, חי ומדבר), ומכיון שלעתיד לבוא יהיו כולם בתכלית השלימות, לכן, תהי עבודת הקרבנות "כמצות רצונך".

וכן תהי לנו – בביאת משיח צדקנו בקרוב בימינו ממש, שאז תהי עבודת